

Balin Feri

Divina Tragedie

Trei copii se jucau în parc, două fete și un băiețel. Nu mai erau atât de mici încât supravegherea continuă să fie necesară, totuși bunica uneia dintre fete croșeta pe o bancă din apropierea stratului de flori și ridica din când în când privirea pentru a se asigura că sunt toate în regulă. Bătrâna nu se aștepta ca în plină zi, în mijlocul orașului, copii să fie amenințați în vreun fel și era preocupată în principal de modelul bluzei la care lucra și în secundar de atenționarea băiețelului, când acesta, luat de val după obiceiul băieților, necăjea fetele. În astfel de momente doamna respectabilă privea încruntat, făcea riduri la baza nasului și lovea cu palma în tăblia băncii înainte de a striga la copilul prea plin de energie.

— Potoale-te, Mariane, că-ți rup urechile dacă mă faci să mă ridic!

Băiețelul se cumițea pe moment, se îndepărta de fete, trăgea câteva șuturi la pietricelele de pe marginea aleii, apoi se strecura înapoi și le smucea de codițe. Mai des o necăjea pe cea blonduță cu ochișori albaștri, probabil pentru că pe ea o plăcea mai mult, sau poate din cauză că cea șatenă era nepoata celei care i-a scos la joacă în parc și Marian, la cei zece ani ai săi, nu vroia să afle cum ar fi viața fără urechi.

Un câine vagabond care dormea la umbra unui tufiș din apropiere a sărit speriat când pietricelele degajate de copil au făcut iarba și frunzele să foșnească. Era o corcitură roșcată, de mărime medie și bătrâna s-a ridicat de pe bancă, decisă să apere copii chiar și cu prețul vieții, dar nu a fost cazul. Înainte ca ea să apuce măcar să strige, băiețelul a fugit în întâmpinarea animalului, iar acesta a dat fericit din coadă și s-a răsturnat pe o parte pentru a-și expune burta și a se lăsa scărpinat. Imediat au abandonat și fetele păpușile pe jumătate îmbrăcate și au tăbărât pe câine. În loc să mârâie ori să fugă, animalul s-a ridicat, le-a lătrat, apoi a bătut din picioarele din față arătând clar că-i arde și lui de joacă. Era încă pui și-i plăceau copii. Bătrâna s-a gândit o clipă să gonească potaia, apoi și-a amintit că nu are de ce să-și facă griji în privința eventualelor boli și s-a întors liniștită la croșetatul ei.

Pe o bancă aflată la marginea parcului stăteau doi indivizi. Blondul trecut de treizeci de ani citea dintr-o carte și întorcea ritmic

pagină după pagină absorbit total de lectură. Celălalt, aflat mai aproape de cincizeci de ani decât de patruzeci, privea copii. Văzându-i cum se zbenguie fericiți în compania celui mai bun prieten al omului, a exclamat mai mult pentru sine:

— În astfel de momente uit că nu mai sunt pe Pământ, apoi când realizez cât de departe am ajuns, mi se face iar dor de casă.

Blondul a așezat cartea pe bancă și s-a întors surprins către tovarășul său.

— Să nu-mi spuneți că sunteți tocmai de pe Pământ!

— Ba spun. Chiar sunt. M-am născut acolo, am crescut acolo și am trăit acolo până acum doi ani. M-am decis să emigrez pentru că nu mai suportam mulțimile, înghesuiala, putoarea și lipsa de intimitate.

Cel tânăr s-a ridicat pentru a întinde mâna.

— Sunt Dante. Iar dumneavoastră sunteți primul pământean pe care am ocazia să-l întâlnesc.

— Serios? Mă surprinde acest lucru, doar emigrează anual cam patru sute de mii de oameni...Mă scuzați!

A întins și el mâna.

— Mă numesc John. Triple John. Încântat! Să mă iertați că am avut o ezitare înainte de a da mâna, dar știți, încă nu m-am obișnuit că aici nu trebuie să mă mai tem de bolile care se transmit printr-o atingere. Cum de n-ați mai întâlnit pământeni?

Dante a dat înțelegător din cap cât a ascultat explicațiile noii sale cunoștințe, apoi a ridicat din umeri la întrebarea acestuia.

— Cei care emigrează acum preferă să se stabilească în capitală. Acolo li se pare că sunt acasă și se simt bine. Foarte puțini sunt cei care reușesc să lase complet trecutul în urmă și să-și asume traiul într-un orașel cu mai puțin de o sută de mii de locuitori. Li se pare mereu că ceva nu-i în regulă dacă nu se lovesc de alți oameni la tot pasul, dacă nu se înghesuie și nu stau la cozi interminabile în magazine ori dacă nu locuiesc cu cel puțin încă douăzeci de familii în același imobil.

A fost rîndul lui John să dea înțelegător din cap.

— Aveți dreptate! Dintre cei cu care am emigrat doar eu și încă două familii am ales să ne mutăm departe de New New York. Eu însă asta mi-am dorit întotdeauna, intimitatea.

Dante a zâmbit puțin amar. Sau poate dezaprobator.

— Să nu mai ziceți asta niciodată! Indiferent ce simțiți să nu ziceți că va doriți ceva. Aici asta poate să atragă necazuri. Lăsați

Pământul în urmă și obișnuieți-vă că sunteți pe Meknes, căminul metamorfilor.

Sprâncenele lui John au ajuns undeva prin păr la observația noului său prieten.

— Vreți cumva...

— Ziceți-mi Dante, simplu.

— Doar dacă și dumneavoastră acceptați să-mi ziceți John.

— Fie!

Cei doi și-au dat iar mâna, apoi John a revenit asupra subiectului.

— Vreți, pardon, vrei să zici că metamorfii chiar au existat? Credeam că e doar un mit.

Dante a dat din cap a negație.

— Nu e mit. Metamorfii nu doar că au existat, ci cred că există încă. E drept că omenirea i-a decimat la început și că în primele două secole coloniștii s-au străduit să-i extermine până la ultimul, dar eu nu sunt deloc convins că au reușit. Mai degrabă cred că metamorfii s-au obișnuit să nu se mai arate niciodată sub adevărata lor înfățișare și trăiesc sub forme care ne sunt familiare. Banca pe care stăm, de exemplu, ar putea fi un metamorf și noi n-am reuși să ghicim niciodată.

— Atunci nu ne afectează cu nimic, nu?

Dante s-a strâmbat, apoi a transformat rictusul în zâmbet.

— Depinde. Ne înțeleg limba și dacă apropierea dintre noi devine suficient de mare, ne pot citi și gândurile. Dacă banca pe care stăm e un metamorf, nu va da semne de viață până nu plecăm. Apoi va deveni altceva și te va urmări pentru a-ți îndeplini dorința. Dacă ai zis că mereu ți-ai dorit intimitatea, va avea grijă să ai parte de intimitate. Te va răpi și te va închide undeva pentru tot restul zilelor tale. Se va ocupa de hrana ta de zi cu zi, dar cam atât. Asta-i problema cea mare cu metamorfii și nici măcar nu-i putem condamna pentru că ei sunt convinși că ne fac bine. Nu fac asta pentru că ar fi buni sau răi ci pentru că noi îi zăpăcim, le dăm simțurile peste cap pentru că le lipsește simțul pentru interpretarea unor nuanțe sau subînțelesuri. La ei totul este fix, dacă zici într-o situație oarecare că ai vrea să mori ei o iau după sensul strict și te-ai putea trezi ucis. Mai trist e că nici nu analizează ulterior dacă e bine sau e rău ce fac. Zici că vrei singurătate? Ți-o oferă, dar pentru totdeauna, nu mai verifică în veci dacă nu cumva te-ai răzgândit. Iar vinovați suntem noi, dacă n-am fi venit pe planeta

lor ar fi dus viața de dinainte. Ar fi avut aspectul unor blocuri de granit mai tot timpul și se transformau în altceva doar când era necesar.

Între timp, John s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat de bancă la câțiva pași. Privea de acolo speriat și căuta în minte un mod prin care ar putea detecta eventualii metamorfi. Pe Dante l-a bufnit râsul când i-a văzut ochii măriți de groază și s-a grăbit să-l liniștească.

— Stai calm, John. Metamorfiile ne evită pentru că preferă să-și trăiască viețile fără să devină sclavii dorințelor umane. Oricum, de peste jumătate de veac nu s-a mai auzit nimic de ei, poate nici nu mai există... Eu ți-am vorbit de ei doar pentru a-ți arăta de ce rămân imigranții în capitală. Pentru voi, planeta asta e străină, așa o simțiți și vă sperie toate câte ar putea să fie, pe când nouă ne sunt familiare, noi am crescut cu lumea asta în sânge.

S-a ridicat și Dante în picioare, și-a pus cartea în geantă și s-a îndepărtat pe alee. S-a întors doar când a ajuns la poarta parcului.

— John!

Pământeanul a tresărit la auzul numelui său.

— Iartă-mă, dacă te-am speriat. A fost doar o glumă nevinovată. În loc de Bau-Bau, cu astfel de povești ne sperie pe noi părinții cât suntem mici.

Chiar, dacă fără convingere, totuși Triple John a zâmbit.

— A fost o glumă bună. Mă bucur că te-am cunoscut, Dante!

— Și eu! Să ai o zi frumoasă!

N-a mai așteptat răspuns și John n-a strigat după el. L-a privit cum se îndepărtează printre case, mașini și copaci, apoi, când a dispărut la colțul străzii, s-a apropiat de bancă. A pipăit picioarele de metal și spătarul de lemn, a răzuit vopseaua pe o porțiune de câțiva centimetri, s-a convins că are de-a face cu un obiect și nu cu o vietate și s-a așezat liniștit.

Copii se jucau de-a prinselea cu potaia printre tufișuri și atenția lui John s-a reîntors asupra lor. De după crengi și frunze sclipea când o șuviță blondă, când o blană roșcată, iar altă dată albastrul bluzei lui Marian atrăgea atenția. Undeva pe acolo era și fetița șatenă, dar ea se pierdea în fundal. Nu degeaba îi plăcea lui Marian mai mult de fetița blondă pentru că și lui John de ea i s-au lipit ochii. În comparație cu ea, cealaltă părea un șoricel șters.

— Roxi, unde sunteți?— a strigat bătrâna îngrijorată, când n-a mai văzut copii de câteva minute.

În locul copiilor, a răspuns doar adierea vântului făcând frunzele să foșnească.

— Roxiiii! — a strigat mai tare și cum nici de data asta n-a primit răspuns, a lăsat croșeteala și a pornit în căutarea celor mici.

John îi vedea de la locul său cum stau pitiți în spatele unui tufiș și o pândesc pe bătrână. Blondeța ținea mâna dreaptă peste botul câinelui pentru a se asigura că nu se apucă de lătrat, stânga și-a pus-o în șolduri și chicotea în surdină.

„ Strălucește pur și simplu. O minune de fată!”, a constatat John și nu-și putea desprinde privirea de la ea.

— Bau! — au sărit copii din spatele tufișului, făcând-o pe batrână să facă cale întoarsă evident ușurată, deși se prefăcea supărată.

— Uite, pentru asta vă sare porția de ciocolată!

— Ciocoooo! — au pornit copii urlând pe urmele ei.

Cățelul nu știa ce se întâmplă, dar dacă toată lumea striga și alerga s-a pus și el pe lătrat și li se împleticea printre picioare. Efortul și entuziasmul i-au fost răsplătite cu două sendvișuri cu șuncă, copii au primit câte o ciocolățiță iar bătrâna și-a reluat liniștită croșetatul.

— Buni, putem să coborâm la râu? Îi e sete lui Rex...

— Cine-i Rex?

— Câinele meu! — s-a grăbit băiatul să adopte corcitura.

— Puteți, dar să nu intrați în apă și să nu stați mult. Maxim zece minute!

A ridicat privirea, a remarcat că domnul care a stat pe banca de lângă gardul parcului a dispărut și a fost tentată să cheme copii înapoi. Era un străin și nu i-a plăcut deloc cum s-a uitat la copii. Era deja a treia oară în ultimele două săptămâni când îl vedea stând pe bancă și urmărind copii, mai ales pe Beatrice. Nu l-a văzut plecând, dar probabil s-a îndepărtat cât pornise ea în căutarea copiilor. Sau a fost deranjat de gălăgia făcută de copii când au primit ciocolată și a plecat să caute un loc mai liniștit? Nu avea sens să se alarmeze degeaba și să strice ziua perfectă a celor mici.

— Cine ajunge ultimul e bleg! — a strigat băiatul și a tăiat-o la fugă.

Nu se aștepta, dar el s-a dovedit a fi blegul. Și-a călcat pe un șiret și a fost depășit când mai avea doar câțiva metri până la pârau. Proaspăt botezatul Rex și-a luat avânt și a sărit până în mijlocul

pârâului, a traversat până pe celălalt mal, a ieșit dând din coadă, apoi când s-a convins că nu-l urmează nimeni a făcut cale întoarsă. Fetițele s-au oprit pe malul apei și râdeau vesele pe seama lui Marian până au fost împrôșcate din cap până în picioare de potaia care își scutura apa din blană. A fost rândul lui Marian să râdă. Și-a legat atent șireturile pentru a putea demonstra fetelor că au avut mare noroc să-l depasească. Au aruncat câteva pietre în apă și s-au distrat de minune când Rex s-a aruncat iar în apă crezând că cineva a aruncat un băț. Apoi, băiatul a strigat că cine ajunge ultimul are puța mică și a tăiat-o la fugă. Așa i-a auzit el strigând pe cei din clasa a zecea și chiar dacă nu știa exact de ce e rău să ai puța mică tot n-ar fi îndrăznit să zică așa ceva în preajma bunicii Roxanei. Aici însă nu auzea nimeni, doar fetițele, iar ele nu vroiau să aibă puța mică, dacă e să judecăm după viteza cu care s-au pornit în urmărirea lui Marian. Băiatul a urcat dealul în fugă și a dispărut printre copaci. Roxana și Beatrice au fugit cot la cot pe lângă cărare, până au ajuns și ele în vârf. Aici Beatrice s-a oprit. Și-a amintit că și-a pus ciocolățița pe o piatră pentru a putea arunca pietre în apă și a uitat-o acolo.

— Mă duc să-mi iau ciocolata.

— Te aștept?

Beatrice s-a gândit puțin, apoi a dat din mână a lehamite.

— Mai bine du-te, să nu pornească buni să ne caute. Ajung și eu imediat. Sunt curioasă după cine se va ține Rex. Eu cred că mă alege pe mine.

A avut dreptate. Cățelul a făcut cale întoarsă odată cu ea de parcă și-ar fi uitat și el ciocolata.

Au coborât lângă apă fără să-l observe pe bărbatul care s-a apropiat tiptil de un copac gros aflat aproape de vârful dealului și s-a ascuns după trunchi. Era John, proaspăt emigratul și ahtiatul după intimitate Triple John. A stat lipit de copac până a auzit pașii fetei apropiindu-se, apoi în clipa în care ea l-a depășit a înhățat-o din spate. A prins-o pe după mijloc cu mâna stângă iar cu dreapta i-a astupat gura și nasul cu o cârpă urât mirositoare. Fetița a încercat să scape, s-a zbătut, a încercat să vadă cine a atacat-o, dar a tras aer în piept prin cârpa îmbibată cu cloroform și o ceață deasă s-a lăsat peste mintea ei. Rex a lătrat amenințător, și-a arătat colții după obiceiul câinilor, dar n-a sărit să muște. De cum și-a pierdut Beatrice cunoștința, cățelul a tulit-o hăulind către vârful dealului, apoi a tăcut și a dispărut printre

tufişuri.

John a lăsat fetița la pământ în spatele trunchiului, i-a ridicat pleoapele pentru a se convinge că și-a pierdut cunoștința și nu poate fugi dacă el se îndepărtează, apoi a alergat după cățel de teamă ca acesta să nu alerteze bătrâna. A urcat până în vârful dealului, dar Rex parcă a intrat în pământ. Cărarea se vedea până departe printre copaci și nici iarba nu era înaltă, totuși nici urmă de potaie. Dar nici nu se apropia nimeni și intimitatea la care a visat atâta vreme era neștirbită. Era liniște deplină, soarele strălucea pe cer, nu era nici cald și nici frig. Totul perfect. Iarba proaspătă, viguroasă sub picioare, copacii semeți, cerul albastru, toate așa cum visa că vor fi. Iar copila era perfectă. Blondă cu față ovală, ochi albaştri, năsuc drept, guriță cât o cireasă. Proaspătă ca o dimineață de primăvară, crudă, neștiutoare, nevinovată. Încă nevinovată, cel puțin cu fapta. Dar cu siguranță interesată deja de băieți și dornică să învețe.

Când s-a întors lângă fetița a rămas puțin surprins. Copila nu era unde a lăsat-o. Din câte își amintea o așezase pe spate, acum însă era pe burtă și parcă a mai coborât și pe panta dealului cu câțiva pași. De fapt nu a coborât ci s-a rostogolit mai la vale, dovadă frunzele uscate răscolite, hainele ei mototolite și murdărite.

A luat-o în brațe, a intrat în mijlocul pâ râului și a pornit în amonte, în direcția în care marginea orașelului era mai aproape.

S-a trezit. John a auzit-o când a strigat după ajutor, dar a lăsat-o să strige. Oricum n-o poate auzi nimeni. E normal să fie speriată, dar îi va trece. Sau nu? Chiar nu contează. Speriate au fost și celelalte, deși ele știau ce le așteaptă. Bănuia că știau, din moment ce a aranjat totul cu părinții lor. Acum însă nu avea de-a face cu părinți strâmtorați, dispuși să-și vândă copiii. Pe alea nu le căuta nimeni, părinții știau unde le-a dispărut copilul și nu se grăbeau să anunțe autoritățile, iar dacă totuși ciripea cineva, atunci cei din familie erau primii care susțineau sus și tare că fata le-a fugit de acasă, că nu era la prima astfel de abatere și că nu are sens s-o caute nimeni pentru că se întoarce singură de fiecare dată. Numai că acele fetițe erau aproape moarte de foame, dacă le dădea de mâncare erau dispuse să facă orice. Într-un fel ele erau motivul pentru care ar fi renunțat la viața de pe Pământ și dacă n-ar fi început poliția să-i pună întrebări indiscrete despre viața privată... S-a plictisit de fetițe asiatice subnutrite, s-a scârbit de ele.

Degeaba aveau doar puțin peste zece ani că se purtau deja ca niște curve veritabile. Dacă le plătea, putea face orice vroia și fetele în loc să-i poarte pică, îi erau recunoscătoare. Așa nu mai avea sens, erau lipsite de farmec și actul se reducea la o partidă de sex consimțită. E drept că plângeau și sufereau, dar tăceau din gură și răbdau, nu încercau să scape și nu se împotriveau indiferent ce încerca să le facă. De asta a ajuns ca în final să nu mai simtă nicio plăcere, chiar mai mult, nici să nu le mai dorească. Când le vedea prima dată, încă exista dorința, dar după ce plătea părinții, frații, neamurile, sau cine le era proprietar, se schimba situația. Fetele îl urmau docile, mâncau și beau când și ce primeau și ce primeau, iar când le dezbrăca doar își închideau ochii și stăteau nemișcate în poziția în care le așeza. În condițiile astea nu s-a mai putut atinge de ele, dorința se evaporă ca prin farmec și se pomenea stând în fața lor incapabil să le folosească. E de înțeles că s-a eliberat de frustrare cum a putut... Dar nici să le mutilizeze și să le omoare nu-i mai făcea plăcere. A devenit totul rutină. Nu i-a mai rămas nicio altă opțiune decât aceea de a-și căuta fericirea printre stele...

Așa a văzut-o pe Beatrice. O fată de vis, una capabilă să-i readucă bucuria în viață, una care va încerca să scape, va zgâria și va țipa. Se excita și când se gândea numai la cum o va lega de masă și-i va privi ochii îngroziți. Prima dată când s-a gândit la cum i se vor colora obrăjorii când o va obliga să stea dezbrăcată în fața lui și să-i pună mâna pe sculă, a terminat în pantaloni... Nu, nu se va grăbi să ajungă la actul final, ar fi păcat. Trebuia exploatat fiecare moment la maxim, trebuia folosită fiecare secundă, cât se mai putea... Da, într-o zi își va căuta o altă iubită, dar mai e mult până atunci. Mai sunt încă doi ani, poate chiar trei până să se transforme Beatrice din fetiță în domnișoară. Doi ani, poate chiar trei de plăceri zilnice, dacă reușește să nu dea de bănuț nimănui, dacă reușește să rămână dincolo de cercul suspexților.

A aprins lumina în pivniță și a coborât să facă cunoștință cu fetița. A găsit-o ascunsă sub pat și s-a prefăcut că n-o vede. S-a jucat de-a v-ați ascunselea cu ea, dar degeaba. Copila nu a arătat că i-ar aprecia gestul, iar atitudinea ei clar rezervată, poate chiar îngrozită, l-a făcut mai fericit decât a fost vreodată în ultimii zece ani. I-a lăsat mâncarea pe masă și s-a retras. Nu a stins nici lumina, nu pentru ea ci pentru a o supraveghea prin camerele de luat vederi, montate în

câteva puncte strategice. S-a așezat în fața laptopului și și-a petrecut seara urmărind-o. Beatrice nu s-a atins de mâncare, ci a dat o raită prin toate încăperile căutând o ieșire, una pe care nu avea cum s-o găsească. A dat peste colecția de poze a lui John, special așezată la vedere și din curiozitate a deschis albumul. A privit indiferentă pozele cu fetele goale, apoi brusc și-a dat seama că asta i se va întâmpla și ei, a aruncat albumul țipând și a fugit la singura fereastră crezând că pe acolo va putea scăpa. A tras masa sub geam, dar nu i-a folosit la nimic. Sticla era incasabilă și degeaba a încercat s-o spargă. Chiar dacă ar fi reușit, ar fi oprit-o grilajul de fier forjat. Într-un târziu a renunțat și s-a ascuns sub pat pentru câteva minute. John a mai pândit-o o vreme, apoi tocmai când vroia să plece din fața monitorului, crezând că fetița a adormit, așteptarea i-a fost răsplătită. Beatrice s-a târât afară și a mers la toaletă. Convinsă că este singură și-a dat jos pantalonășii și a făcut pipi. John s-a masturbat o vreme privind-o, apoi s-a decis. Nu are sens să amâne momentul. Ce să aștepte? Trebuie să acționeze dacă vrea să obțină ce-și dorește.

A coborât iar în pivniță. A închis și încuiat ușa, s-a dus direct la pat și a tras-o afară de picioare. Când a prins-o de picior Beatrice a țipat. Lui John inima a început să-i bată mai tare și își repeta în cap că nu va face mai mult decât trebuie. A pus-o pe marginea patului și s-a așezat lângă ea.

— Eu sunt John. Tu cine ești?

Nu a primit răspuns și a fost bine așa. Tot ce se obține greu valorează mai mult.

— Eu sunt John și-mi plac cățeei. Am patru pui și acum, îi țin într-o cutie și le dau lapte cu biberonul.

Fetița n-a zis nimic nici de data asta ci s-a retras doar pe cealaltă margine a patului pentru a fi la o distanță cât mai mare de bărbatul care o speria.

— Îți plac cățeei? — s-a ridicat John pentru a lua farfuria cu fursecuri de pe măsuță. A molfăit unul, celelalte i le-a întins ei. Beatrice și-a pus mâinile la spate și privirea în pământ.

— Nu vrei să vorbești cu mine?

Doar o scuturătură a capșorului, dar era suficient. Exista deja comunicarea.

— Dar ce vrei? Dacă nu-mi spui ce vrei, nu știu ce să fac!

Cu asta a pus-o pe gânduri. Și-a ridicat privirea, a deschis gurița,

dar încă nu era decisă să vorbească. A coborât din pat și a ocolit masa. Când erau deja câțiva metri între ea și John, s-a întors cu fața către el și i-a răspuns.

— Vreau acasă.

— Normal că vrei. Ți-e dor de mami? Sau de tati?

— Și de mami și de tati. Și de Ciolo, de Rodi și de Kiri.

— Îmi faci cunoștință cu ei?

Nu, nu vroia ca ei să-l cunoască pe John.

— De ce?

— Pentru că tu ești un străin și nu te las să te joci cu ei.

— Cum să fiu străin? Păi n-am făcut cunoștință?

În fața unui astfel de argument logic, fetița nu va avea ce spune, credea John, dar ea nu ținea cont de argumente logice.

— Ba da, ești. Și ești rău! Nici nu știi cum mă cheamă. Și nu știi cine-i Ciolo!

— Nu te cheamă Beatrice?

A primit o aprobare cu capul.

— Iar Ciolo e cățelul tău.

— Nu-i cățel! Vezi că nu știi? Ciolo-i pițică.

— Pisică.

— Așa am zis și eu.

— Nu, nu ai zis așa. Ai zis pițică nu pisică. Iar acum termină cu prostiile.

Betrice redusă la tăcere de tonul răstit a lui John s-a mutat de pe un picior pe altul neștiind ce să facă. Vroia acasă și nenea ăsta ciudat o speria.

— Vreau acasă!

John a privit-o câteva minute înainte să-i răspundă.

— Ești acasă. De acum încolo, aici vei fi acasă și nu vreau să te mai aud vorbind de mami, tati, sau de altcineva. De azi încolo eu sunt și mami și tati. Ne vom juca împreună și ne vom simți bine.

Fetița avea altă părere.

— Eu nu vreau să mă joc cu tine. Și vreau la mami.

John s-a întins fulgerător peste masă și a apucat-o de încheietura mâinii. Beatrice a țipat, dar bărbatul nu s-a sinchisit nici de sperietura, nici de lacrimile și nici de țipetele ei. Din contră, astea îl întăreau. A săltat-o de mână peste masă, a strâns-o în brațe cât s-o apuce de ambele mâini și să-i aplice peste încheieturi câteva straturi

de scotch de pe o rolă lată. Când i-a dat drumul fetița a încercat să se elibereze dar nu reușea să rupă banda adezivă. A încercat să se folosească de dinți dar John s-a grăbit să-i aplice o bucată de scotch și peste gură. Ea și-a smuls-o cu mâinile legate laolaltă, scotându-l din minți pe John. A pleznit-o peste față, suficient de tare cât să-i rămână patru urme roșii de la degete. I-a aplicat altă bucată de scotch, iar Beatrice a încercat din nou să și-o smulgă. După o nouă palmă, care a dat-o de-a berbeleacul prin încăpere, s-a potolit. Nici măcar n-a încercat să se ridice de jos, și-a strâns doar genunchii la piept și a închis ochii. Nu putea țipa, nu putea să se elibereze, nu avea unde să fugă, așa că i-au rămas doar lacrimile. Astea însă, le vărsa degeaba.

— Ai fost o fetiță rea! — a reluat John discuția de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. — Iar când ești rea trebuie să te pedepsesc, altfel nu înveți. Nu-mi face nicio plăcere, să știi, dar e spre binele tău.

A luat-o de brațe și a așezat-o pe masă. Imediat ce i-a dat drumul fetița și-a ridicat mâinile către față. John era pregătit s-o lovească din nou dacă încearcă să scape de benzile adezive, dar fetița și-a șters doar lacrimile și năsul. Deja a învățat că scapă de lovitură dacă respectă câteva reguli. Dar pedeapsa de care vorbea John de-abia acum începea. A întors fetița pe burtă și și-a scos cureaua de la pantaloni. Beatrice a dat să coboare de pe masă, dar a fost oprită de vocea lui John.

— Dacă te dai jos te bat mai rău. Cu cât te împotrivești mai mult, cu atât va fi pedeapsa mai mare.

Fetița și-a tras înapoi piciorul și a încercat să stea nemișcată, dar nu putea. Tremura din toate încheieturile, deși încă nu știa ce-o așteaptă.

Prima lovitură de curea peste funduleț a făcut-o să sară în sus și să se ferească instinctual de durere, așa că a doua lovitură și-a ratat ținta. John savura momentul din plin și nu s-a enervat. A luat-o doar de umeri, a scuturat-o și s-a răstit la ea.

— Cum te pun așa să stai, că de nu, te bat până rup tot în tine, curvo!

Era un cuvânt nou, unul neuzit vreodată de Beatrice, totuși și-a dat seama că înseamnă ceva foarte urât, ceva jignitor. Chiar dacă în alte condiții ar fi protestat împotriva unor jigniri, acum era mult prea speriată. Ar fi acceptat orice, numai să nu fie iar lovită. John vroia însă să-i dea o lecție, una care s-o transforme pe vecie într-o legumă, într-o

ființă lipsită de voință proprie.

A întors-o iar pe burtă, apoi s-a răzgândit și a pus-o să stea cu fundulețul ridicat. Asta n-a fost însă o idee bună. Când a pleznit-o cu cureaua, și de data asta a dat chiar mai tare decât prima oară, fetița s-a dezechilibrat și era să cadă de pe masă cu capul înainte. Din reflex și-a întins picioarele pentru a-și recăpăta echilibrul și l-a nimerit pe John exact între picioare. Ereția i-a dispărut instantaneu, ca prin farmec, și în numai două secunde a transpirat de durere. Apoi a tăbărât pe Beatrice și a lovit-o cu cureaua pe unde a apucat, peste spate, mâini, picioare și cap, până s-a ghemuit fetița într-un colț și a încercat să-și protejeze fața cu mâinile.

S-a oprit de-abia când a obosit. Iar atunci i-a părut rău. Strălucirea de dinainte a fetiței a dispărut, probabil pentru întotdeauna. Acum avea în față doar o jalnică creatură care mai amintea vag de o ființă omenească. Era plină de sânge, de julturi și vânătăi. Cândva a nimerit-o cureaua peste gură și din buza de sus, spartă, îi curgea sângele din abundență. I-a pătat hainele și a murdărit dușumeaua.

— Arăți ca un animal, nu ca un om.

Tonul lui John lăsa să se înțeleagă că nu e doar o constatare, ci și o acuzație.

— Dă-ți jos hainele.

Fetița stătea nemișcată și când John s-a apropiat de ea s-a ghemuit doar, cum fac cățeele care au fost cândva bătuți rău de cineva. Și-a pus mâinile peste cap și aștepta noua serie de lovituri. John însă nu vroia s-o mai bată, cu siguranță i-a fost deajuns lecția primită, i-a tăiat doar scochul de pe mâini și i-a cerut din nou să se dezbrace. Beatrice n-a reacționat nici de data asta, dar bărbatul nu s-a mai enervat. I-a dat el jos hainele, mai bine zis i le-a smuls, apoi când a rămas complet goală a trimis-o la baie.

— Du-te și te spală. În dulăpiorul de deasupra veceului găsești tifon să-ți pui peste gură.

I-a luat toate hainele și a plecat. Fetița a rămas pe loc, preocupată mai mult să-și ascundă goliciunea decât să-și oprească sângerarea.

John a vizitat-o zilnic pe Beatrice pentru a vorbi cu ea preț de câteva minute, pentru a-i aduce de mâncare și pentru a se îngriji de

rănilor ei. El vorbea, ea tăcea. Degeaba o întreba orice, că nu scotea niciun sunet, cel mult dădea din cap.

În două săptămâni i s-a dezumflat buza și i-a rămas doar o mică cicatrice. În loc să-i răpească din frumusețe, i-a adăugat o mică tușă de imperfecțiune menită să-i accentueze și mai mult finețea trăsăturilor. Bătaia primită n-a transformat-o în legumă, ci a făcut-o să se maturizeze. Mișcările i-au devenit mai hotărâte, mai ferme, ochii nu-i mai luceau ca ai unor copii nevinovați, ci au căpătat profunzime și când se focalizau asupra lui John, acesta își punea privirea în pământ.

Hainele nu i-au mai fost date înapoi, iar ea nu le-a cerut. S-a acoperit cu cearșaful luat de pe pat și John, deși a vrut, n-a putut să-i ceară să umble goală de față cu el. O urmărea însă cu sufletul la gură când venea ora să se culce. Ea, neștiind că tot ce se întâmplă în subsol este transmis de camerele de luat vederi, își dădea jos cearșaful fără jenă și-și cerceta corpul de vânătaie. Iar John se masturba privind-o și-și promitea de fiecare dată că următoarea zi va fi ziua cea mare. Dar treceau zile după zile și tot amâna momentul.

După trecerea unei luni, s-a decis să meargă în oraș. Vroia să afle noutățile privind dispariția fetei și să petreacă ceva timp în parc. I-ar fi plăcut să-l revadă pe Dante și eventual să-l invite la o bere.

A verificat ca ușa pivniței să fie încuiată și mascată de un poster, a activat sistemul de alarmă anti-efracție, și-a scos mașina din garaj și dus a fost.

De data asta nu avea sens să meargă pe jos pentru că nu mai avea nimic de ascuns. S-a oprit la supermarket, a cumpărat șase sticle de lapte, două baxuri de bere, câteva seturi de baterii și un ziar. Ar fi cumpărat câte ceva și pentru Beatrice, dar s-a temut să nu atragă atenția.

Odată urcat în mașină a răsfoit grăbit ziarul. Dezamăgire totală. Niciun articol și nici măcar un cuvânt despre dispariția Beatricei. Ori nu mai constituia o noutate, ori nu mai suscita interesul cititorilor, cu toate că nu fusese găsită încă. A aruncat ziarul și a oprit mașina în umbra unui lăcrimos de pe alea ce duce la intrarea parcului. Lăcrimosul, un arbore autohton ce și-a primit numele după obiceiul de a elimina prin vârful frunzelor surplusul de apă extras din sol, avea o vechime considerabilă și coroana i se înălța la sute metri. Datorită numărului mare de frunze plângătoare la umbra ei ploua continuu cu picături de apă pură. Cine își lăsa un obiect sub el îl putea recupera mai

târziu spălat și împrăștiat. John a oprit acolo pentru a-și cumpăra câteva ziare vechi de la chioșcul săpat în trunchiul lăcrimosului și pentru a asculta bârfele bătrânei vânzătoare. Cum chioșcul ei era un punct de atracție turistică, ea se simțea datoră să cunoască în detaliu toate noutățile pentru a-și distra clienții.

— Sărut mâinile, doamna Constanța.

Doamna, trecută demult de jumătatea vieții și-a pleznit mâinile una de alta de surprindere.

— Vai, domnule Triple, deja îmi făceam griji că s-a întâmplat ceva și cu dumneavoastră de n-ați mai venit pe aici.

John, impresionat de primirea călduroasă, a adoptat atitudinea cea mai prietenoasă de care era capabil.

— Ei doamnă, nici chiar așa. Am fost doar puțin răcit, dar acum mă simt mai bine. Știți că pe noi, care am fost până nu demult Pământenii, ne mai bântuie astfel de neplăceri. Acum însă, dacă am aflat cu ocazia asta că țineți la mine, chiar mă bucur că am fost bolnav câteva zile.

Doamna Constanța, căreia de treizeci de ani nu i s-a mai adresat nimeni altfel decât cu Tanța, a fost atinsă la coarda sensibilă de vorbele mieroase ale domnului Triple.

— Vai John, dă-mi voie să-ți zic John, tu chiar mă impresionezi și mă faci să roșesc. Se vede că vii de pe o planetă veche, căci manierele îți sunt impecabile.

— Astea sunt, doamnă, o trăsătură personală, nu una general valabilă printre pământenii. Dar nu merită discutate detalii privind persoana mea. Mai bine îmi spuneți ce se mai întâmplă în lume. A pățit cineva ceva de v-ați îngrijorat pentru mine?

Tanței atât i-a trebuit. A pornit bârfoteca la tură maximă.

— Hai să-ți zic, John. Primarul și-a dat demisia, a divorțat și de soție și a plecat la New New York de dragul unei cântărețe.

— Păi asta nu pare tocmai o pățanie!

— Nu, dar draga de Serena n-a suportat să fie așa făcută de râs și a încercat să-și ia zilele. Dar vezi că ce-ți povestesc trebuie să rămână între noi, căci nu vreau să fiu acuzată de calomnie.

Pe John nu-l interesa deloc dacă Serena a reușit ori ba să se sinucidă, dar știa că trebuie să asculte știrile în ordinea în care Tanța e dispusă să i le servească, altfel nu le va mai afla nicicum.

— Voi fi mut ca un mormânt, doamnă, promit!

— Da, stiu, altfel nici nu ți-aș povesti. Închipuie-ți, dragă John, că doamna s-a gândit să ia o supradoză de supradream...

— De superdream, doamnă, așa se numește drogul. Este extras dintr-o plantă locală din câte știi și e foarte scump.

— Păi tocmai asta a fost problema. Fiind scump, dealerul la care a apelat n-a vrut să rateze afacerea, dar nu avea pe moment supradream...

John a fost tentat s-o corecteze iar, dar și-a zis că mai bine n-o întrerupe.

— ... și i-a dat altceva.

— Ce altceva să-i fi dat? Alt drog?

— Exact aici e buba. Putea să-i dea orice că ea, cum a fost femeie cuminte, nu știa cum trebuie să arate supradreamul ăsta. Dar prostul ăla în loc sa-i dea o punguță de zahăr, de făină sau chiar de bicarbonat, i-a dat alt drog. Ăla de face femeile să dorească bărbați. No, că iar nu știu cum îi zice...

— Te pomenești că-i vorba de fly-fly?

— Așa, așa. Cred că așa se numea. E praful acela obținut din nu știu ce muscă...

— Exact. De aia se și numește fly. Dar e un drog foarte periculos. Cât i-a dat?

— Foarte puțin. Nu știu exact cât, dar și-a ieșit din minți și acum e în spital că nu știu ce a folosit pentru a se satisface când și-a făcut drogul efectul, dar și-a făcut niște rupturi de era să moară din cauza hemoragiei...

— Trist, doamnă, trist. Măcar l-au arestat pe nenorocitul care i-a făcut una ca asta?

— Deocamdată nu, că nu și-a revenit ea cât să spună cine a fost. E ținută anesteziată săraca, altfel iar o apucă pandaliile.

O vreme au mai dezbătut subiectul, apoi John a încercat să mai afle și alte noutăți.

— Bine, rușine să-i fie domnului primar și să speram că Serena se face bine. Alte noutăți mai aveți, doamnă?

— Depinde ce te interesează, John... A fost arestat un oarecare domn Wang-Chi pentru că vindea alcool provenit din distilarea fructelor de djurca, fără să aibă autorizație de producător. Se aude că vrea să deschidă Harmony o fabrică de omniphone la noi în oraș și băiatul mai mic a lui Kupri, antrenorul echipei de rapball, a fost izgonit

de tac-su când a aflat că-i poponar.

John se vedea pus într-o situație fără ieșire. Nu a aflat nimic despre subiectul care îl interesa, dar nu putea să întrebe direct fără să dea de bănuț. A preferat să-și ia rămas bun, să mulțumească pentru știri și să-și îndrepte pașii către parc. Apoi și-a amintit să mai întrebe ceva.

— Doamna Constanța, nu cunoașteți cumva un domn pe nume Dante? Ne-am întâlnit din întâmplare cu ceva vreme în urmă și mi-ar face mare plăcere să-l revăd...

— Dante ai spus? Chiar Dante? Eu nu am avut ocazia să-l cunosc, dar știu cine-i. E un domn ce pare de vreo treizeci-treizeci și cinci de ani, lucrează ca bibliotecar în centrul orașului. Am auzit că ar fi cel mai bătrân locuitor poate de pe tot Meknesul, dar că nu-și arată anii. Maica-mea zicea că domnul Dante a fost unul dintre primii coloniști sosiți de pe Pământ și chiar primul care s-a stabilit pe aici. Acum patruzeci de ani a fost un întreg scandal pentru că l-a acuzat cineva că ar fi de fapt un metamorf, știți, creatură de aia cum au existat înainte ca oamenii să-i extermine. I-au făcut însă analizele și s-a dovedit că e om ca toți ceilalți, numai că el nu mai îmbătrânește.

John a ascultat cu gura căscată, apoi a zâmbit și a dat din mână a lehamite.

— Dați-mi voie, doamnă, să mă îndoiesc de veridicitatea unei astfel de povești. În orice caz ideea e interesantă și chiar mă bate gândul să adun toate ciudățeniile astea pentru a scrie o carte.

Doamna Tanța a zâmbit și i-a urat succes fără să insiste asupra adevărului spuselor ei. Nu știa nici ea ce să creadă...

John a stat aproape o oră pe banca de la marginea parcului și a privit copii jucându-se. Marian și Roxana se fugăreau printre copaci, dar clar le lipsea compania Beatricei. Bătrâna de pe bancă a aruncat de mai multe ori priviri neliniștite în direcția lui, așa că a preferat s-o ia din loc înainte să-i vină babei vreo idee și să sune la poliție.

A mers până în centrul orașului cu intenția de a-l căuta pe Dante, dar i-a venit o nouă idee și n-a mai intrat la bibliotecă, ci la o crâșmă dubioasă, de la parterul unei clădiri dărăpănate. Bucățile de tencuială se desprinseseră demult de pe cărămizi, geamurile de la etaj erau toate sparte, în multe locuri lipseau chiar și tocurile și prin golurile căscate se vedeau grinzile deformate de apa care curgea prin acoperiș de câte ori ploua. Iar pe Meknes ploua destul de des. Totuși

tabla de deasupra uşii vestea trecătorii că Bardezi oferă cea mai bună calitate. Deabia la a doua citire a ghicit că-i vorba de Bar de zi şi nu de Bardezi.

Înăuntru, putoarea unui veceu care refulase se amesteca într-o combinaţie mortală cu aburii unor băuturi ieftine şi cu mirosul înţepător al canabisului, unul dintre drogurile permise pe Meknes. Stomacul lui John a protestat zgomotos. Şi-a învins însă greaţa şi s-a asezat pe un scaun înalt din faţa barului. Ori s-a cocoţat mai degrabă pe scaun din moment ce talpile îi erau la peste jumătate de metru de podea. Barmanul, un chelios pirpiriu cu un tatuaj roz în loc de păr, nefiind obişnuit cu clienţi bine-îmbrăcaţi, l-a privit doar bănuitor şi nu l-a întrebat nimic.

— Ce te uiţi la mine ca un bou? Dă-mi o vodcă dublă şi holbează-te în altă direcţie.

Barmanul s-a mai liniştit la auzul unor vorbe cu care era familiarizat şi l-a servit într-o halbă ciobită. John a aruncat o bancnotă pe tejghea şi a dat pe gât jumătate din băutură.

— Nu am rest de la atât. Dă mărunţ – ia cerut pirpiriul.

— Nu vreau rest. Vreau o informaţie.

Brusc s-a făcut linişte absolută în local, ca într-o biserică în care cineva s-a trezit înjurând.

— De aici maronii pleacă în sicriu. La fel şi slugile lor.

Poliţiştii de pe Meknes aveau echipament maroniu, la ei se referea barmanul.

— Dacă eram maroniu nu veneam singur. Şi nu plăteam pentru informaţii. Veneam cu un echipaj, te băgam în dubă şi la secţie recunoşteai şi ţâţa pe care n-ai supt-o, fraiere.

Câţiva clienţi şi-au ridicat privirile la acuzaţia cheliosului, dar după replica lui John au dat mulţumiţi din cap şi şi-au văzut de treabă. Doar un bătrân plin de riduri şi tras la faţă s-a apropiat de bar şi s-a urcat pe scaunul de lângă cel ocupat de John. Mirosul de mucegai provenit de la resturile de mâncare lipită în barba neîngrijită a moşului a acţionat asupra domnului Triple ca un pumn în stomac. Vodca tocmai băută i s-a urcat până în gât şi doar cu un efort serios a reuşit s-o retrimită în stomac.

— Ce vrei să ştii? — s-a interesat mucegăitul.

— Nu vrea nimic de la tine, Putregai – i-a tăiat macaroana cheliosul temându-se să nu piardă afacerea. — Ia un rachiu şi du-te la

locul tău. Ori du-te dracului, dar nu mai sta așa aproape de tejghea dacă nu vrei să-ți vomite în față.

Putregai și-a exprimat dezacordul față de felul în care este tratat, dar a luat rachiul și s-a retras.

— Ce vrei? — s-a aplecat mai aproape cheliosul. Acum a văzut John că tatuajul roz reprezintă o muscă cu aripile desfăcute.

— Un desen cum ai tu în cap. O muscă.

Barmanul l-a privit, întrebându-se dacă glumește, apoi ochii i-au licărit când a priceput.

— Doar una?

— O pereche.

— De toțiăștia – a aruncat o privire către bancnota lăsată de John pe bar- își dau muște cât să scape de căcat un cartier întreg.

John l-a prins de gulerul cămășii jerpelite pe pîrpiriu și l-a tras mai aproape. Cât să-i șoptească în ureche.

— Vreau cantitate mică, dar vreau calitate. Dacă îmi dai rahat, plătesc pe altcineva să te caute.

— Calitate îți dau, șefu! Se vede că ești om cu bani, nu-i nevoie să-mi amintești asta. Iar domnița la care te gândești va fi mulțumită de ce-ți dau.

John știa că majoritatea clienților cer prostituatelor cu care au de-a face să ia fly-fly înainte, pentru a avea certitudinea că dorința sexuală nu este doar mimată și l-a lăsat pe chelios să-l considere ca făcând parte dintre aceștia.

Barmanul a luat bancnota și a îndesat-o într-o pungă pe care o purta legată la gât sub cămașă, apoi a pus o cafea pe tejghea, lângă halba cu vodcă.

— E din partea casei. Mă întorc imediat.

A pornit către ușă, dar s-a întors pentru a-și îndesa în buzunare și încasările zilei. Nu avea încredere în clienți și John i-a dat dreptate în gând.

După nici zece minute a revenit cu o cutiuță de carton în mână. A așezat-o pe bar, în fața lui John.

— Aveți șase pastile înăuntru. Fiecare are efect timp de șase ore. O pastilă întregă o face să-și piardă mințile, jumătate de pastilă îi provoacă mâncărimi incontroabile dar rămâne conștientă de tot ce face. Eu vă recomand să folosiți doar un sfert, e suficient pentru a obține momente de neuitat.

— Merci! Încă ceva. Ține asta și uită-mă. — i-a întins încă o bancnotă – Dacă vreodată suflă cuiva o vorbă că m-ai cunoscut, voi avea grijă să regreți că te-ai născut viu!

A lăsat vodca, a luat pastilele și a plecat. Cheliosul, de-abia după ce a dispărut John, s-a gândit să-i răspundă.

— Nici nu te-am cunoscut, omule!

John a intrat și la bibliotecă pentru a întreba de Dante, nu că ar mai fi vrut să-l întâlnească, ci pentru a avea o explicație pentru plimbarea prin centrul orașului, dacă situația scăpa de sub control. Însă nici n-a apucat să întrebe, pentru că tocmai Dante i-a ieșit în față, imediat ce a trecut de ușă.

— Salut, John! Mă așteptam să mă vizitezi mai devreme. Ce ți-a luat așa mult?

— Am fost răcit și n-am ieșit din casă până acum.

— Îmi pare rău să aud asta. Totuși, bine că ai trecut prin asta și ai scăpat. Nu te vei mai îmbolnăvi niciodată de acum încolo, asta-i regula pe Meknes. Toți imigranții o pătesc la un moment dat. Când vin îi atinge o boală adusă cu ei, dar după ce se vindecă devin imuni pentru întotdeauna. Pe planeta asta, oamenii mor doar de bătrânețe, în accidente, sau, Doamne ferește, omorâți.

— Hmm. Dacă e să dau ascultare bârfelor, atunci aş zice că aici nu mor oamenii nici de bătrânețe. E adevărat, Dante?

— Nu știu ce vrei să zici...

— Serios? Atunci poate că sunt numai bârfe. Am auzit că ai fost implicat într-un scandal urât acum vreo patruzeci de ani și te-au obligat să-ți faci niște analize.

Dante s-a uitat în jur să vadă cine i-a mai auzit.

— Da, mi-am făcut analizele. Am un certificat care atestă că aparțin speciei umane, vechi de patruzeci de ani. Dar mai am unul vechi de un secol și un altul de un sfert de mileniu. Nu e vina mea că mi se cere cu regularitate ca să dovedesc că sunt ce sunt. Mai ai și alte întrebări? A, da, vârsta mea. Am aproape cinci sute de ani.

— Cum e posibil așa ceva?

Dante a zâmbit trist.

— Sincer? N-am habar. Dacă n-aș fi eu în situația de a nu îmbătrâni, aş zice că nu se poate. Am doar o bănuială. Dacă vrei îți zic despre ce-i vorba, deși aş prefera să n-o fac. M-am împrietenit doar cu trei oameni în toți acești ani și fiecare s-a îndepărtat de mine după ce

le-am zis ce cred. Vei face și tu la fel?

— Nu știu. Posibil. Dar prefer să știu...

Bibliotecarul a dat din cap și s-a îndepărtat pe culoar. A mers până în ultima sală unde erau depozitate cărțile tipărite pe hârtie, ieșite din uz de sute de ani. John s-a oprit în ușă neștiind ce să facă. Dante nu l-a invitat să intre, dar nici nu i-a cerut să n-o facă. S-a dus țintă la un raft și de sub un teanc de ziare vechi a scos un dosar îngălbenit de vreme. A ales din cele patru caiete dinăuntru pe cel mai jerpelit, l-a deschis la ultima pagină și i l-a întins lui John.

— Cred că ar putea fi asta explicația.

Doar câteva rânduri, scrise de mână cu cerneală care nu se știe ce culoare a avut inițial, dar acum era portocalie pe foile galben închis. Scrisul nu avea de-a face cu caligrafia, dar John a reușit să descifreze cuvintele.

„Fauna locală este reprezentată de un număr mic de animale, dintre care cele mai remarcabile sunt unele lipsite de formă proprie, capabile să devină orice doresc pentru un timp relativ scurt. Transformările astea le asigură o adaptabilitate maximă la condițiile de moment ale mediului, permițându-le să îmbrace forma cea mai potrivită, nu pentru a supraviețui căci sunt aproape nemuritoare, ci pentru a fi cât mai eficiente posibil. Dar această capacitate a lor de imitare ascunde și pericole. Descifrarea totală a formelor de viață copiate merge până la înțelegerea totală, inclusiv a dorințelor, ceea ce duce deseori la apariția unor confuzii la nivelul identității și așa-numitul metamorf riscă la fiecare transformare să devină definitiv creatura în care se întrupează pe moment. Se cunosc chiar și situații în care un metamorf se transformă, influențat din exterior, în ce-i dictează o conștiință mai puternică decât a sa, cum ar fi cea umană și rămâne blocat. Altfel spus receptivitatea lor la mediu este o armă cu două tăișuri, poate să-i ajute, dar poate și s...”

Dante a recuperat caietul și l-a pus înapoi în dosar.

— Este un studiu început dar neterminat de unul dintre primii cercetători care a întâlnit metamorfii. Eu am dat din întâmplare peste notițele lui și recunosc că implicațiile afirmațiilor ar putea fi o explicație la situația mea. S-ar putea să nu mă fi născut om, chiar dacă acum toate analizele confirmă apartenența mea la această specie...

Cât a vorbit, John s-a retras tot mai mult, până a ajuns la ușa de la intrare. Nu a stat nici cât să termine celălalt ce are de spus, a ieșit și a

plecat fără să salute. Nu-l deranja faptul că Dante ar putea fi un extraterestru cât îl deranja gândul că pentru prima dată în viață a crezut că-și poate face un prieten, iar acesta s-ar putea ca doar să copieze umanul. Dar până la urmă ce-i umanul? Dacă o creatură oarecare reușește să copieze omul în totalitate, nu devine uman? Simte, dorește, crede, speră, visează și poate chiar se teme ca orice om, atunci nu-i uman? Se reduce totul la generalități, la a dori, simți, crede și visa? Sunt mii de ființe prin univers care fac toate astea... Atunci umanul să fie dat de amănunte? De ce simte, ce speră ori visează cineva?

Odată ajuns până aici cu raționamentul, John s-a văzut nevoit să recunoască în sine sa că umanul din el lasă de dorit. Toată viața a simțit că nu este acasă printre oameni, de dorit și-a dorit mereu doar chestii condamnate de alții, și-a dorit să dețină putere absolută peste alții, s-a simțit bine când putea face rău, a sperat să nu fie prins și a visat la a avea întreaga dăruire, iubire și viață...a unor fete. A unora pe care majoritatea covârșitoare a oamenilor simt nevoia să le iubească și ocrotească. Să-l fi simțit pe Dante mai apropiat decât pe oricine altcineva tocmai pentru că este mai puțin uman? Că de fapt, deși nu-i om, s-ar putea să fie mai uman decât el?

Înainte de toate, a verificat ușa de la pivniță. Era închisă, cum o lăsase, așa că a trecut la următoarea urgență. A verificat înregistrările camerelor cu vedere spre exterior pentru a avea certitudinea că nimeni nu a încercat să-i invadeze teritoriul cât a lipsit și a făcut un duș pentru a scăpa de mirosul care părea să i se fi îmbibat în piele în scurtul timp petrecut în crâșma din oraș.

S-a tot gândit dacă n-ar fi mai bine s-o anestezieze pe Beatrice și s-o abandoneze undeva în oraș, apoi să încerce să ducă o viață normală, o viață bazată pe principii umaniste. Eventual să se întoarcă pe Pământ...

Și în timp ce învârtea astfel de gânduri prin cap a scos pastilele din cutia lor, a tăiat una în patru, a strivit un sfert cu o lingură pe blatul de granit al bucătăriei și praful l-a dizolvat într-un pahar cu lapte. Era plăcut gândul de a deveni dintr-o dată un om mai bun, dar gândul de a fi cu Beatrice era o tentație prea mare cât să-i reziste. Iar cel mai simplu și mai la îndemână mod de a scăpa de o tentație este să-i cedezi. Și de ce n-ai face-o dacă ai până și posibilitatea de a te asigura că

dorința va exista și din partea ei? Că doar nimic ce se întâmplă între doi oameni nu e păcat dacă se întâmplă de comun acord...

Beatrice se aștepta ca John să apară. Era vremea să-i aducă de mâncare și să poarte cu ea una dintre discuțiile total lipsite de sens despre vreme, despre timpul care trece sau despre importanța sincerității în relația lor.

L-a întâmpinat pe bărbat cu răceala obișnuită, i-a răspuns monosilabic la întrebări și s-a bucurat, fără s-o arate, când John a lăsat tava pe masă și s-a retras. De cum a rămas singură, convinsă că bărbatul o va lăsa în pace în următoarele câteva ore, a luat de pe tavă lingura și s-a băgat sub pat. A revenit în cameră după câteva minute cu un sac menajer umplut cu pământ. S-a dus la baie și l-a golit încetul cu încetul în veceu, trăgând apa din când în când pentru a nu înfunda țevile. Avea doar cu puțin peste zece ani, dar citise „Contele de Monte-Cristo” și credea că poate scăpa din pușcăria proprie după exemplul lui Edmond Dantes. Nu știa însă că John stă în fața laptopului și se distrează privind-o. Bărbatul nu avea niciun motiv s-o oprească, știa că sub stratul de doi metri de pământ de umplutură fetița va da de dala de beton și asta nu o va putea străpunge. Până atunci va avea preocupare și nu se va gândi la altceva. În plus, dacă lucrează, va avea și poftă de mâncare...

Într-adevăr, după o oră de efort serios, fetița a făcut o pauză. S-a spălat pe mâini, a mâncat omleta sleită și a băut paharul cu lapte. John s-a bucurat de parcă ar fi primit un cadou, dar după o oră, când medicamentul și-a făcut efectul, s-a enervat cumplit. Adică a dat o căruță de bani și nu se putea bucura de spectacol? Fetița s-a acoperit din cap până-n picioare și el, doar după cum se scuturau păturile, putea ghici că Beatrice se masturbează. A coborât de îndată în pivniță și a adunat păturile, a luat chiar și fețele de pernă și în ciuda protestelor ei, ce-i drept destul de neconvingătoare, i-a smuls și cearșaful cu care încerca să-și ascundă goliciunea. Apoi s-a așezat pe scaunul de lângă masă și a așteptat.

Nu s-a mai întâmplat nimic timp de aproape o oră. Fetița îi răspundea la întrebări la fel de monosilabic ca întotdeauna și nu dădea semne că ar avea vreo problemă. John se gândea deja că probabil va trebui să mărească doza, când Beatrice a început să tremure.

— Ți-e frig?

— Nu.

S-a mai gândit puțin, apoi a zis da, foarte frig. Bărbatul știa că n-are cum să-i fie și că vrea doar să-și recapete cearșaful, așa că nu a acordat nicio atenție răspunsurilor contradictorii. După alte câteva minute în care fetița a tresărit de câteva ori de parcă ar fi fost pișcată de ceva, John s-a gândit că poate Beatrice nu reușește să asocieze mâncărimea pe care cu siguranță o simte cu dorința sexuală, din moment ce nu are niciun fel de experiență în domeniu. Va trebui s-o ajute, își zise, și s-a gândit să aducă laptopul cu intenția de a o obliga să se uite la un film porno. Dar n-a apucat să se ridice de la masă când ochii ei s-au ațintit asupra lui.

— Ce mi-ai făcut?

La așa o acuzație directă, John s-a pierdut pe moment.

— Eu? Nu ți-am făcut nimic. Eu doar am grijă de tine de când te cunosc. Mă îngrijesc să-ți fie bine, să mănânci...

— Ce mi-ai pus în mâncare? Droguri?

Nu mai era așa mică și văzuse de câteva ori drogați...Dar aceia nu se purtau de parcă ar fi simțit ceva asemănător cu ce simțea ea. O ardea. Parcă s-ar fi așezat pe o plită fierbinte ori pe un mușuroi de furnici. Îi venea să se atingă, dar nu vroia să facă asta sub privirea lui John.

— De ce să-ți fi pus droguri în mâncare, draga mea? Eu te iubesc!

— Lasă-mă în pace! Nu sunt draga ta. Dacă mă iubeai nu mă băteai și mă lăsaai să plec.

John a dat doar din cap.

— Mă vei iubi și tu, numai că ai nevoie de timp. Dar timp avem din plin, nu-i așa?

Ea însă nu mai avea timp. Fierbințeala dintre coapse se propaga în valuri în sus prin burtă și picioarele i se desfăceau involuntar. După un timp a încetat să-și mai apropie picioarele și a început să-și studieze păsărica de parcă ar fi fost pentru prima oară când o vedea. Nu-i mai păsa de John și de privirea fixă, cu ochii măriți, ai acestuia. Și-a pus un deget în despicătură și încerca să îndepărteze usturimea, dar atingerile îi făceau parcă mai rău. Unde se atingea mâncărimea devenea mai intensă, se adâncea. Dacă s-a atins senzația că i-ar umbla mii de furnici pe piele s-a transformat într-o fierbințeală absolută. Parcă i-ar fi luat foc păsărica, o simțea zvâcnind fierbinte și o simțea umflată sub degete. Ceva mișca înăuntrul ei, se zvârcolea, o mânca de vie. Și-a

împins două degete înăuntru încercând să prindă acel ceva, dar degetele nu i-au întâlnit decât propria carne încinsă. A țipat de durere, dar nu se putea opri pentru nicio clipă. Amestecul bizar de plăcere și durere o făcea să geamă și să-și împingă degetele tot mai adânc. Apoi, brusc, și-a amintit de John. De bătaia primită și de ura pe care i-o purta. S-a uitat la el și ce a văzut a făcut-o să uite de mâncărimea care părea să i se fi instalat în toate celulele. Bărbatul stătea cu mărul în mână și se masturba privind-o pe ea. S-a rușinat când privirile li s-au întâlnit, dar asta a durat doar o clipă. Apoi s-a ridicat și s-a apropiat de ea. Din reflex a vrut să se retragă din fața lui, să se ascundă, să încerce să scape fugind, dar nu se putea mișca. Privea ca hipnotizată dovada noduroasă, îndreptată către cer, a dorinței bărbatului. Dorință care o obliga să-i facă pe plac. A întins mâna pentru a-l atinge și când degetele i s-au închis peste organul ajuns la o mărime monstruoasă, John și-a închis ochii gemând de plăcere. Nu a lăsat-o să se joace decât câteva minute, apoi a luat-o în brațe și a întins-o pe masă cu picioarele desfăcute. A șters-o de sânge apoi i-a ridicat fundulețul și s-a aplecat asupra ei. Beatrice s-a speriat o clipă crezând că vrea s-o muște, dar el nu și-a folosit dinții, ci doar limba. Fără să vrea degetele i s-au oprit prin părul lui și s-a pomenit că-i apasă capul și mai adânc între picioarele ei. Limba lui îi explora cele mai intime secrete și plăcerea i se răspândea prin corp ca un curent electric. La fel și durerea. Tremura incontrollabil și vroia mai mult, mult mai mult. O plăcere mai intensă, care s-o făcea să uite de durerea tot mai mare. Exact ce-și dorea și el, simțea întreaga dorință care îl mistuie pe bărbat și asta dubla dorința ei. Totuși când el a ridicat-o în fund și a așezat-o pe marginea mesei, l-a oprit. Cu o clipă înainte de a o penetra cu organul lui, o drugă lungă de treizeci de centimetri și groasă aproape cât picioarele ei.

— Nu vrei să faci asta. Oprește-te!

— Ba da, vreau. Și vrei și tu. Mă dorești, ești disperată să mă ai în tine.

— Doar pentru că-ți simt dorința și nu mă pot împotrivi ei. Doar pentru că mi-ai dat fly-fly.

John a dat înapoi.

— De unde știi?

— Îți citesc în minte. Toate intențiile, toate faptele și dorința toată.

— Eu cred că e vorba de propriile-ți dorințe, propriile-ți intenții.

Nu uita că tu ai fost cea care m-a atârnat, tu te-ai masturbat în fața mea și te-ai dezvirginat în văzul meu, ca să nu-ți pot rezista. Acum e prea târziu să mai dai înapoi.

Beatrice s-a lăsat pe spate și și-a unit picioarele. Nu mai simțea durere, deși sângele continua să-i curgă. Nu-i păsa. S-a distanțat de toate, corpul îi era detașat de spirit cu toate că nu reușea să se desprindă de tot. Dorința lui o ținea legată.

— Doar pentru că mi-ai dat fly-fly. Nu erau dorințele mele, nu erau intențiile mele...

— Ba da. Medicamentul n-a făcut altceva decât să-ți intensifice emoțiile, pornirile. Dacă nu le aveai de dinainte n-ar fi avut niciun efect. Ești o prefăcută, ca toate curvele. Făceai pe mironosița, dar ești o fiică a Evei, născută din păcat, să trăiești în păcat. Așa sunteți toate, perverse, născute să fiți tentații. Iar când omul nu vă poate rezista, atunci încercați să-l scoateți vinovat. De ce crezi că ți-a dat natura asta?

I-a pus mâna între picioare și o mângâia ușor. Dorința ei revenea ori o confunda cu a lui?

— Ai gaură pentru a fi umplută. Te-a despiciat natura doar pentru a fi umplută. Iar eu îți administrez pedeapsa pe care o meriți. Te voi crăpa în două, nu te las să scapi. Ți-o trag până mori, te rup în două și te las să sângerezi până mori, iar tu, târâtură, ștoarfă depravată ce ești, curvă ordinară, o să mori fericită că o ai în tine.

A tras-o mai aproape, dar Beatrice care nu mai era deloc fetiță, decât cel mult fizic, l-a respins.

— Nu vrei să faci asta. Nu cred că vrei cu adevărat. Eu nu vreau!

— Ba da, vrei. Dar așa suntem noi oamenii, una vrem și alta zicem. Aș putea să mint și eu, dar nu o fac. Eu te vreau. Te vreau de tot și pentru totdeauna. Cât mai ai de trăit, mă vei avea în tine.

A tras-o înapoi, i-a îndepărtat picioarele cu forța și s-a împins în ea. Țipetele s-au reverberat multă vreme printre pereții de beton, dar lui John nu-i păsa. A crăpat-o exact cum a zis. A făcut ce și-a dorit dintotdeauna și nu reușise să facă cu niciuna înainte. Toate s-au dovedit a fi destul de largi cât să primească organul lui, dar nu și Beatrice. Ea s-a crăpat pe bune, ca un pepene prea copt, dar nu mai protesta chiar dacă sângele îi curgea dintre picioare în valuri și țâșnea ca o arteziană la fiecare nouă împunsătură a lui John. După durerea pe care o resimțise până în creier, parcă a dispărut tot. Nu-l mai simțea pe bărbat zbătându-se în ea, nu-i simțea nici mâinile care îi frământau

carnea fragedă și nici zvâcnetele cu care încerca să pătrundă mai adânc. Nu-i mai auzea nici vorbele de ocară amestecate cu gemete. Stătea undeva în exterior și privea totul ca pe un spectacol. Ar fi zis chiar că e plăcut totul. Încetul cu încetul s-a reîntors în corpul ei și s-a bucurat de fiecare clipă de fericire oferită Lui. Bărbatului. Omului.

John era în extaz. După asta a visat mereu, după o fetiță care nu are puterea să i se împotrivească, deși încearcă. După o fetiță care după ce i-a cedat, renunță la orice pseudo-pudoare și se implică total în ceea ce fac. Una care recunoaște că-l dorește, una care devine disperată să-l aibă. S-a cutremurat din tot corpul și cu spasme multiple a erupt din el jetul plăcerii. A constatat surprins că sângerarea ei a dispărut, că durerea nu există nici în urme pe fața ei și că erecția lui nu dispare, deși tocmai a terminat. Mai mult chiar, că nu se poate opri, deși ar vrea. Că nu mai deține controlul asupra corpului său, dar simte tot ce se întâmplă, simte fiecare atingere, fiecare bătaie a inimii ei, că-i poate citi fiecare gând.

„ Om puternic, om bun, om fericit că mă are pentru totdeauna. Om lângă care pot fi fericit că-l fac pe el fericit ”

Recunoașterea a venit ca o lovitură de baros. Gândurile nu erau asemănătoare celor omenești, erau o combinație diferită de imagini și senzații, nu idei ci mai degrabă...altceva, ceva imposibil de identificat, de definit, dar cu certitudine nu ceva omenesc. Îngrozit, a încercat să se oprească, să se îndepărteze, dar nu putea face nimic. Era captiv în propriul corp ca într-o celulă. Iar gardianul era convins că-i face bine...

Plângea, dar nu-i veneau lacrimi în ochi, încerca să urle, dar în loc de asta un geamăt scos ca de plăcere i-a ieșit pe gură. Cu un ultim efort, a reușit totuși să vorbească.

— Nu vreau asta, nu mai vreau asta!

Iar ea, sau el, sau ce-o fi fost monstrul care îi ținea corpul captiv, i-a răspuns.

— Așa ești tu, una vrei și alta zici!

Ar fi vrut să-i răspundă, dar întreaga voință nu i-a fost îndeajuns să deschidă gura. Actul mult visat, prelungit la nesfârșit, a devenit un teribil chin. Îl durea mădularul și capul simțea că-i explodează, sângele îi fierbea în vine și inima continua să-i bată cu spasme ce prevesteau infarctul. După o zi, își dorea să moară, să i se oprească inima, să dispară lumea, să se termine eternitatea, dar veșnicia deabia începuse.

L-au găsit pe John după patruzeci de ani. Nu a reușit să

ghicească nimeni că e vorba de un om încă viu, chiar dacă i se transformase carnea în piatră. O statuie realizată de un artist cu mințile rătăcite, un pedofil care a immortalizat în granit copulația dintre o fetiță și un bărbat la vreo cincizeci de ani...Realizarea era însă o capodoperă, fiecare fir de păr, fiecare venă și fiecare rid a fost fidel reprezentat, așa că au pus statuia la loc de cinste în muzeul de artă.

Au trecut secole și milenii parcă iar John continua să fie conștient de sine și de lumea din jur. După o veșnicie au fost găsiți de semenii lui, dar nu și salvați. I-au expus ca pe un exemplu negativ, sau ca pe ceva demn de admirat? Lui John nu-i mai păsa demult de nimic. Treceau oameni pe lângă ei, unii îi ignorau, alții se opreau și-i studiau pe îndelete, dar nu vedeau ce se întâmplă. Iar ei continuau să facă sex, la nesfârșit. Plăcerea n-a existat parcă niciodată, totul este și a fost dintotdeauna doar durere, doar sfâșiere, doar abandon.Ultimele fărâme de omenie s-au diluat în nebunie și n-a rămas decât un veșnic urlet mut către un scriitor de cândva.

„- Blestemat să fii, Dante, că ai născocit acest iad!”

Pe Beatrice n-a căutat-o nimeni, nicio clipă. S-a trezit ea singură în coasta dealului, a dat la o parte frunzele care o acopereau și s-a ridicat ametețită în șezut. Departe, în mijlocul pâraului, omul cu care s-a luptat căra ceva în brațe. N-a interesat-o, a fost fericită că a plecat fără să-i facă rău... L-a căutat doar pe Rex, dar nu l-a mai găsit.

Părinții i-au interzis să se mai joace în parc și nu mai aveau încredere că bătrâna bunică a prietenei ei, Roxana, e în stare să se îngrijească de copii.

Au trecut și peste ei anii. Copii au crescut și au devenit adulți, cei mari au îmbătrânit și și-au găsit liniștea în mormânt. Doar Dante, bătrânul și totuși veșnic tânărul bibliotecar continua să-și trăiască viața în lumea de dincolo de timp. Învăța și spera să înțeleagă cumva cum să-și anuleze veșnicia. De la un timp însă, nu mai mergea în parc în zilele sale libere. Vizita muzeul de artă și petrecea ore lungi pe o bancă, privind un grup statuar, opera unui dereglat mental. Unul de care îi era milă, dar pe care nu-l putea ajuta. Unul căruia îi șoptea în fiecare zi înainte de plecare:

Te-am avertizat...